

Słowo na niedzielę 10 maja 2020 roku- V Niedziela Wielkanocna

(Dz 6, 1-7 ; Ps 33 (32), 1-2. 4-5. 18-19 ; 1 P 2, 4-9 ; J 14, 1-12)

Podstawowy zadaniem chrześcijanina jest głoszenie słowa Bożego. Przez modlitwę i śpiew mamy oddawać chwałę Bogu. Bóg daje nam pokarm duchowy – słowo Boże. Mamy wypełniać posłannictwo powszechnego kapłaństwa. Modlitwy kierowane do Boga w imieniu Jezusa będą wysłuchane.

Św. Łukasz opisuje kolejny etap rozwoju młodego Kościoła , w którym pojawiają się pierwsze problemy. Wspólnotę tworzą dwie grupy Żydów: Helleniści i Hebrajczycy. Ci, których nazywa hellenistami, pochodzili z diaspory (rozproszenia), posługiwali się językiem greckim i czytali Pismo Święte w tłumaczeniu *Septuaginty* (po grecku). Byli oni bardzo otwarci na świat pozażydowski. Drugą grupę stanowili Żydzi nawróceni z tradycyjnego judaizmu i byli określani przez Łukasza- Hebrajczykami. Pochodzili oni z Palestyny, mówili po aramejsku i czytali Biblię w języku hebrajskim. Przywiązywali wielką wagę do wierności Prawu, co sprawiało, że byli bardziej zamknięci na innych i rygorystyczni. Spór pomiędzy nimi dotyczy troski o wdowy i sieroty. Apostołowie wobec wszystkich uczniów mówią, że ich zadaniem jest głoszenie słowa Bożego, a nie posługa miłosierdzia. Dlatego polecają wybrać osoby godne zaufania, którym zlecą tą posługę. Siedmiu wybranych i wymienionych przez Łukasza mężczyzn nosi imiona greckie, dlatego byli oni Żydami mówiącymi po grecku. Im to przez nałożenie rąk apostołowie przekazują Ducha Świętego i zadanie troski o najbiedniejszych. Sami oddają się nauczaniu, które przynosi obfite rezultaty nawrócenia (nawet wśród kapłanów).

Psalm ten jest hymnem alfabetycznym, w którym każdy wiersz, zaczyna się od następnej litery alfabetu hebrajskiego. Z okazji jakiejś uroczystości psalm wychwala Boga jako Stwórcę i Pana historii. Wszyscy sprawiedliwi dopuszczeni są do udziału w nabożeństwie przy śpiewie „nowej pieśni”, do wtóru instrumentów liturgicznych. Całość psalmu ujęta jest w pewnego rodzaju „klucz miłości” Boga wobec świata. Pojawia się też szereg wyrazów o podobnym znaczeniu: „wierność”, „łaskawość i serdeczność”, bowiem każdy czyn Boży tchnie „wiernością” względem Jego przymierza ze swoim ludem. Ta „wierna miłość” Boga okazała się w historii zbawienia świata. Słowo Boże jest wszechmocne; okazało się to na początku świata. Do stworzenia nieba i jego

zastępów Ono tylko wystarczyło. Hebrajczyk nie odróżniał „słowa” od „czynu”. Cały psalm ma na celu uwielbienie „Słowa” tchnącego „wierną miłością”. Akt stworzenia jest czynem Bożej miłości. „Słowo” pełne miłości jest podobne do światła słonecznego, które dosięga swoim żarem wszystkich. Nikt przed nim nie ucieknie. Jeżeli Bóg Słowem stworzył świat, to wszyscy powinniśmy odznaczać się bogobojnością, poddając się Jego prawu. Każdy, kto je wypełnia, staje się świątynią Ducha Świętego, który jest pocieszycielem i obrońcą. Żadna potęga świata nie zdoła udaremnić planów Bożych względem ludzi. Nikt Bogu nie sprosta. Następnym powodem „nowej pieśni” jest wszechwiedza Boża. Bóg „mieszka” w swoim pałacu, ale równocześnie przenika myśli ludzkie i nic się przed Nim nie ukryje. On jest w świecie realną siłą. Wszelka potęga naturalna nie zdoła zniszczyć planu Bożego. Psalmista twierdzi, że Bóg zdoła wyratować oddanych sobie wiernych. Psalmista wzywa wiernych do zaufania Bogu. Z tego psalmu wypływa nauka do życia codziennego: należy ufać wiernej miłości Bożej, bo tylko Wszehmocny Bóg pozwala na absolutną pewność w życiu. Bardziej niż Lud Starego Przymierza możemy mówić, że jesteśmy dziećmi Bożymi i ufać Jego dobroci.

Adresaci listu Św. Piotra stali się chrześcijanami niedawno i dlatego do wzrostu potrzebują jeszcze odpowiedniego pokarmu. Dla duchowych niemowląt pokarmem tym jest Słowo Boże- najczystsze mleko, bo nieskażone jakimkolwiek kłamstwem czy oszustwem. Żywiąc się takim pokarmem, możemy zasmakować dobroci Chrystusa. Odrodzeni do nowego życia powinni szukać łączności z Chrystusem. On właśnie jest kamieniem odrzuconym przez budujących, ale wybranym przez Boga. Odrzucenie dokonało się w Męce Chrystusa, jako przejaw wrogości odpowiedzialnych za naród żydowski wobec Syna Bożego. Natomiast Boże wybranie uwidoczniło się w Zmartwychwstaniu Chrystusa. Dlatego jest On nazwany *żywym kamieniem*; od Niego wszyscy wierzący otrzymują życie Boże i upodobniają się do Chrystusa (jako również żywe kamienie). Z nich właśnie budowany jest Kościół, w którym wierzący stają się nowym kapłaństwem i ludem wybranym. Celem tego powszechnego kapłaństwa chrześcijan jest składanie Bogu duchowych ofiar, które zastąpiły ofiary ze zwierząt. Duchowe ofiary polegają na oddaniu Bogu całego życia, tak jak to uczynił Chrystus. Są one duchowe ponieważ uświęcone są działaniem Ducha Świętego. Wszyscy chrześcijanie są powołani do powszechnego kapłaństwa, dlatego powinni swoim życiem i słowem głosić wielkie dzieła Boże.

Jezu w tym rozdziale wzywa swoich uczniów do wiary. Mówi im, że każdy ma przygotowane w niebie mieszkanie. Trzeba tylko tam się dostać. Jezus jest Drogą do domu Ojca. Rozmowa Chrystusa z apostołami Tomaszem i Filipem świadczy o tym, że uczniowie nie do końca wierzą w to, co Jezus im chciał objawić. Nie poznali tak naprawdę Jezusa i dlatego też nie mogą w pełni poznać Boga, którego Jezus przyszedł objawić. Treścią wiary, którą Jezus chce przekazać jest prawda o tym, że Ojciec jest w Synu i Syn w Ojcu. Ta ścisła więź Osób Boskich jest uwidoczniła w czynach spełnianych przez Jezusa. Prawdziwy wierzący w Jezusa otrzymuje moc czynienia tych samych dzieł, co czynił Jezus. Wierzyć w Jezusa oznacza przyjąć prawdę, że On jest w Ojcu. Jezus jest jedynym pośrednikiem w relacjach z Ojcem. Zachęca swoich wyznawców do śmiałej i wytrwałej modlitwy do Ojca w Jego imieniu. Zostawia też wielką obietnicę, że wysłucha naszych modlitw zanoszonych do Boga w Jego imieniu.